

11/4/84

ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗ
ΤΟΥ ΓΙΑΓΚΟΥ ΠΟΤΑΜΙΤΗ

Στο Δυσσεύειο

Θίμε μας Γιάγκο Ποταμίτη και Ποταμίτη,
~~Πάντροφο Γενικό Εργατικό~~

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Ομολογώ ότι δυσκολεύτηκα να φέρω σε πέρας το καθήκιο που μου ανατέθηκε. Να παρουσιάσω δηλαδή την ζωή και το έργο του σεβαστού μας φίλου Γιαγκού Ποταμίτη.

Δεν είναι ~~το~~ τιμώμενος απλώς ο Πρόεδρος του Παγκυπρίου Συμβουλίου Ειρήνης. Είναι μια προσωπικότητα, ένας διακεκριμένος νομικός, ένας διανοούμενος που δέχτηκε συνειδητά την κοσμοθεωρία του Μαρξισμού και ρύθμισε τα βήματα του, την δράση του στις ανάγκες του αγώνα της Εργατικής Τάξης. Αν και ο Γιαγκος Ποταμίτης δεν υπήρξε ποτέ μέλος του ΑΚΕΛ ή παλαιότερα του Κομμουνιστικού Κόμματος Κύπρου, μέλος με ταυτότητα, δικαιώματα και υποχρεώσεις, εν τούτοις η όλη ζωή και δράση του υπήρξε πάντα αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής και της δράσης του Κόμματος της κυπριακής Εργατικής Τάξης. Υπήρξε ο Γιαγκος Ποταμίτης σ' όλη του την ζωή ένας εξωκομματικός Κομμουνιστής, με την έννοια του όρου εκείνου, που καθιερώθηκε πια στην Σοβιετική Ένωση και που εξυπνοεί, όταν χρησιμοποιείται, Κομμουνιστή, που για κάποιους λόγους δεν πήρε την ταυτότητα του Κόμματος. Σε καμιά καμπή της πολυκύμαντης κυπριακής ιστορίας όσο απότομη και νάταν αυτή, και πόσες τέτοιες απότομες καμπές δεν υπήρξαν μέσα στην μακρά ζωή του τιμώμενου, δεν κλονίστηκε ο Γιαγκος Ποταμίτης, δεν ξέφυγε από την γενική γραμμή και τακτική του Κόμματος μας, δεν ξέφυγε από τον χώρο της Αριστεράς, δεν αντιπαρατάχθηκε στην Αριστερά.

Απόψεις διαφορετικές μπορεί να είχε και είχε και πιθανό να έχει ακόμα πάνω στο άλφα ή βήτα θέμα, ποτέ όμως δεν επέτρεψε να μετατραπεί μια δική του προσωπική θέση, διαφορετική απ' εκείνη του Κόμματος, σε αιτία για απομάκρυνση απ' εκείνο στο οποίο πίστευε με την καρδιά και με το νου.

Από ~~τά~~ εφηβικά του χρόνια, από τα χρόνια εκείνα που παίρνε στο Γυμνάσιο Λεμεσού συνειδητά αντίληψη του κόσμου.

Είναι κι' αυτό μια ακόμη μαρτυρία της δύναμης των σοσιαλιστικών ιδεών, που προσελκύουν με τον βαθύ ουμανισμό τους τα πιο τίμια στοιχεία κι' από μέσα στα μη εργατικά στρώματα ιδιαίτερα της διανόησης. Είναι όμως ταυτόχρονα και μια ένδειξη της ακτινοβολίας του Κόμματος της Κυπριακής Εργατικής Τάξης, ακτινοβολίας, που ωφείλεται στον βαθύ πατριωτισμό του και στην επιστημονικά ορθή κρίση του στις κρίσιμες στιγμές, γεγονός που δημιούργησε τριγύρω του αυτό το πλατύ

στρώμα, που λέγεται Αριστερά, λαϊκό κίνημα για το οποίο περηφανευόμαστε.

Ο Γιάγκος Ποταμίτης γεννήθηκε στις 27 του Οκτώβρη του 1903 στην Ποταμιού, το χωριό του παππού πούταν κρασέμπορος κι'όπου περνούσε τα καλοκαίρια της η οικογένεια. Ο πατέρας του τιμώμενου πέθανε σχετικά νέος, στα 35 του, το ίδιο πολύ νέος πέθανε κι'ο μοναδικός του αδερφός.

Οι αναμνήσεις αρχίζουν πιο ζωντανές από το Α' Γυμνάσιο της Λεμεσού. Υπήρχε, θυμάται, ένας διαχωρισμός τότε μέσα στους μαθητές των πιο μεγάλων τάξεων, από την μια οι βασιλικοί κι'από την άλλη οι βενιζελικοί. Κι'ήταν ένας παράξενος διαχωρισμός χωρίς αυστηρά ιδεολογικά κριτήρια γιατί μέσα στους βασιλικούς υπήρχαν και προοδευτικά πρόσωπα που απλώς αντιδρούσαν στην ρυμούλκιση του Βενιζέλου, από τους Αγγλογάλλους στον πόλεμο. Τουλάχιστο ^{αυτή ήταν η θέση} του νεαρού Ποταμίτη, πούχε μπει στην παράταξη των βασιλικών.

Ένα περιστατικό σημαδεύει την μνήμη εκείνων των χρόνων, ~~και~~ που έδωσε ^{και} αφορμή σε κατοπινές εξελίξεις. Αρχειάζεται με μια εκδρομή του σχολείου στην Αφίου. Ήταν στην πέμπτη τάξη τότε ο Γιάγκος κι'ο γυμνασιάρχης, ο Δρουσιώτης, του ζήτησε ν'απαγγείλει. Κι'ο μαθητής που διακρίνονταν για τις ωραίες του απαγγελίες διάλεξε και απαγγείλε τους "Εργάτες", ένα ποίημα παρμένο από το σοσιαλιστικό λογοτεχνικό περιοδικό του Παγκόπουλου, "Νουμας". Οι νέες επαναστατικές ιδέες πούχαν αρχίσει να κυκλοφορούν και στην Κύπρο μέσα από βιβλία και περιοδικά είχαν βρει στο ξύπνιο μαθητή πρόσφορο έδαφος.

Λέει το ποίημα αυτό, που το θυμάται ακόμη και το απαγγέλλει όταν λάχει:

" Με τον βαρύ σταυρό στον ώμο / δίχως ποτέ να ξαποστάσουν / τραβάνε τον αιώνιο δρόμο / στον Γολγοθά τους για να φτάσουν / Αποσταμένοι σιωπηλά / τραβάνε οι Εργάτες / Πόσοι Ναζωραίοι - Και μπρος και πίσω τους φυλάνε οι πλουτοκράτες άλλοι Εβραίοι".

Ο γυμνασιάρχης εξεπλάγη πως ένας βασιλικός σοσιαλίζει και τότε του νεαρού Ποταμίτη. Απ'εκεί, απ'εκείνη ουσιαστικά την εκδρομή αρχίζει να γίνεται σιγά - σιγά μια συσπείρωση προοδευτικών μαθητών, σχηματίζονται παρέες και την 1η του Μάη - βρισκόμαστε στο 1919 - στήνεται σε μια συνάθροιση στον Δημόσιο Κήπο ο σύλλογος "Ναζωραίος",

παρμένους από το ποίημα "Εργάτες". Στον σύλλογο συμμετέχουν πρόσωπα που διάπρεφαν αργότερα και διακρίθηκαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στην κυπριακή κοινωνία.

Ο Λεύκιος Ζήνωνος κατοπινά δικαστής, που θα γινόταν ένας πολύ στενός φίλος και συνεργάτης του Γιάγκου Ποταμίτη, αργότερα και συγγενής του (η συντρόφισσα της ζωής του κ. Ποταμίτη είναι πρώτη ξαδέλφη του Λεύκιου Ζήνωνος). Ο Λεύκιος Ζήνωνος πήρε ως γνωστό μέρος και στο ιδρυτικό συνέδριο του ΑΚΕΑ στην Σμαρίνου, το 1941. Ο Λεόντιος επίσης πούρθε από μοναστήρι κι'ήταν και πιο μεγάλος και που αργότερα θα διαδραμάτιζε έστω και για μικρό χρονικό διάστημα ρόλο στην ζωή του τόπου σαν Αρχιεπίσκοπος Κύπρου. Ο Άννιμος Χρήστου, κατοπινά γιατρός, που πολύ γρήγορα θάβρισκε την θέση του πλάϊ στους πρωτεργάτες του Κομμουνιστικού Κόμματος Κύπρου. Η Χρύσα Γιαβόπουλου, αδερφή της Φωφώ Βασιλείου και του γιατρού Γιαβόπουλου που όταν θάρχουνταν στην Κύπρο από την Αθήνα το 24 θα διαδραμάτιζε σοβαρότατο ρόλο στην προετοιμασία του εδάφους για την ίδρυση του Κ.Κ. Η Μαρία Ρούσου που διάπρεφε αργότερα στα γράμματα.

Σ'ένα μικρό δωματιάκι του σχολείου, ~~που~~ που το κλειδί ^{του} τόφερνε ένας συμμαθητής γυιός της καθαρίστριας, μαζεύουνταν οι "Ναζωραίοι" καμιά 15ριά πρόσωπα, δυό φορές την βδομάδα και συζητούσαν για τις καινούριες ιδέες που προμήνυαν τον ερχομό ενός καλύτερου κόσμου, διάβαζαν βιβλία επαναστατικά, απάγγελαν ποιήματα. Προσπαθούσαν να βγουν έξω από τα στενά ασφυκτικά όρια της φθίνουσας πολιτειούλας τους. Φυσικά αυτός ο Σύλλογος δεν έζησε, δεν είχε συνέχεια, ήρθε πρόωρα ίσως και το κυριώτερο δεν μπόρεσε να δεθεί με τους προλετάριους για να μπορέσουν οι ιδέες να μετουσιωθούν και σε πράξη. Κάτι που θα γινόταν λίγο αργότερα. Η Λεμεσός τότε, όπως κι'ολόκληρο το νησί, ζούσε μέσα στα βαθειά σκοτάδια της αποικιοκρατικής διακυβέρνησης. Ο Παγκόσμιος Πόλεμος - 14-18- μ'όλες τις συνέπειες στις θαλάσσιες μεταφορές και την οικονομία είχε ρίξει σ'ακόμη μεγαλύτερη εξαθλίωση τον λαό μας. Η πείνα, η φτώχεια, η καιοριζικιά κυριαρχούσαν παντού και η Λεμεσός με το λιμάνι, που αδρανούσε και τους χρεωκοπημένους αγρότες από τα κρασοχώρια που κατάκλυζαν την πόλη, έδινε μια θλιβερή όψη.

Η αστική τάξη, εμπορομεσίτικη στην πλειοψηφία της και τοκοφυλική, μοναδική της έγνοια είχε την κερδοσκοπία και την καπηλεία των εθνικών ιδανικών.

Ωρίμαζαν οι συνθήκες για κάτι το καινούριο που θ'ανατάραζε τα νερά και θάπιανε τον παλμό του λαού.

Το 1922, σύμφωνα μ'αφηγήσεις του Λεωνίδα Στρίγγου, συγκροτείται στην Λεμεσό ο πρώτος κομμουνιστικός πυρήνας από επτά μέλη, στήνονται σκόρπια εργατικά σωματεία και συντεχνίες, δημιουργείται η Λαϊκή Συνεργατική Ένωση με Πρόεδρο τον Πάνο Φασουλιώτη, πούταν κι'εξάδερφος του Γιάγκου Ποταμίτη και ο πρώτος όπως λέει απότον οποίο πήρε τον σπόρο των σοσιαλιστικών ιδεών. Η Ένωση θα μετεξελιχθεί σε Εργατικό Κόμμα και λίγο αργότερα σε Εργατοαγροτικό και θα εκδοθεί και ο "Πυρσός" που στο φύλλο του της 21ης του Γεννάρη 1924 θάναφέρει ψηλά κάτω από τον τίτλο του στα γαλλικά μάλιστα, ότι είναι επίσημο όργανο του Κομμουνιστικού Κόμματος.

Όλ'αυτά τα σημαντικάγια την ιστορία μας που δεν είναι της ώρας να τα εξιστορήσουμε και που οδηγούν σταδιακά στο ιδρυτικό συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος τον Αύγουστο του 1926 δίνονται σε λεπτομέρειες, βήμα προς βήμα, στο βιβλίο του βετεράνου Γιάννη Λέφκη "Ρίζες" που κυκλοφορεί εντός των ημερών.

Στο μεταξύ ο Γιάγκος Ποταμίτης μετά την αποφοίτηση του από το Γυμνάσιο το 1920 παρακολουθεί ιδιαίτερα μαθήματα Αγγλικής και Γαλλικής ενώ ταυτοχρονα εγγράφεται στο Πανεπιστήμιο του Σικάγου απ'όπου παίρνει μ'αλληλογραφία σε τρία χρόνια δίπλωμα δικηγόρου και τον τίτλο *Bachelor of Laws*. Τις σπουδές του θα τις εξειδικεύσει με μελέτες που θα κάνει στα θέματα της Κυπριακής Νομοθεσίας. Το 1926 παίρνει και την πρώτη/του/εία στο Κοιλάνι, πούταν τότε μεγάλο κεφαλοχώρι. Εκεί υπήρχε ήδη οργανωμένο κίνημα, που το καθοδηγούσαν Κομμουνιστές, όπως ο Κώστας Δράκος, που έδωσε και μάχες ηρωϊκές σαν υποψήφιος του Κόμματος σε βουλευτικές εκλογές (είχε πάρει στις εκλογές του 30 σαν Κομμουνιστής 387 από τις 2452 ψήφους) κι'ο Κλεάνθης Κιούπης, αυτή η συγκλονιστική πράγματι μορφή, που περπάτησε με μια μαγγούρα, ξυπόδητος, την διαδρομή Αμιάντος - Λεμεσός για να πάρει μέρος στο Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΚ. Κι'αυτό γιατί, όπως αφηγείται ο Κώστας Δράκος, που πέθανε πρόσφατα, δεν κρατούσε ο αμιαντωρύχος Κομμουνιστής δυό σελίνια για να πληρώσει το αγωγήιο του. Στον Αμιάντο εργάζονταν ~~πότε~~ 150 Κοιλανιώτες και το μεροκάματο ήταν 12 γρόσια. Ο Κιούπης είχε γίνει τότε στόχος των τραμπούκων του διευθυντή του Αμιάντου Κούκουλλα και κτυπήθηκε άγρια. Οι τραμπούκοι σχεδίασαν επίσης επίθεση ενάντια στον Σύλλογο του Κοιλανιού πούχε 250 μέλη γιατί είχαν πληροφορίες πως υπήρχε κίνηση για απεργία.

Σ'αυτή την προοδευτική κοινότητα, όπου το προλεταριάτο έδινε δυναμικά το παρών του, έζησε κι'εργάστηκε ο νεαρός δικηγόρος Γιάγκος

υπεράσπιση της αγωγής ενάντια στην αποικιοκρατική κυβέρνηση για την σύλληψη και τον εκτοπισμό της ηγεσίας του Κόμματος και της Αριστεράς γενικότερα. Την έφεση ενάντια στην απόφαση που έγινε αργότερα την χειρίστηκε μόνος. Πρέπει ν'αναφερθεί εδώ ότι δεν υπήρξε περίπτωση που να ζητήθηκε να υπερασπιστεί κομματικά ^{σελίχη, λαικούς κρωνιές, διαδηλώσεις ή απεργίες και να ενκήνη.} και τούτο ανεξάρτητα από τις συνθήκες, πούναι καλά γνωστό πόσο ήταν δύσκολες για το Κόμμα μας όταν μάλιστα δολοφονούνταν στελέχη του από τους ανθρώπους του Γρίβα.

Στις πρώτες Προεδρικές εκλογές, τον Δεκέμβρη του 1959, η ανάμιξη του Γιάγκου Ποταμίτη στην πολιτική ζωή ήταν άμεση. Ήταν κύριος ομιλητής στα μεγάλα συλλαλητήρια πούχαν οργανωθεί τότε για την υποστήριξη της υποψηφιότητας του κ. Ιωάννη Κληρίδη. Αμέσως κατόπι αποδέχτηκε την πρόσκληση του Κόμματος να συμμετάσχει σαν συνεργαζόμενος στον συνδιασμό του ΑΚΕΛ - ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ στις πρώτες Βουλευτικές εκλογές που θα γίνονταν τον Ιούλη του 1960. Στην Βουλή υπηρέτησε 21 ολόκληρα χρόνια, μέχρι τις εκλογές του 81, κι' υπηρέτησε μ'αξιοσύνη και γνώσεις κι' από την θέση του Προέδρου της Νομικής Επιτροπής της Βουλής κι' από την θέση του Προεδρεύοντα, όταν απαντίαζε ο Πρόεδρος του Σώματος και δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις αυτές.

Οι συνάδελφοι του ~~Κοινοβουλίου~~ ^{Βουλευτές} έχουν πολλά να πουν για την προσφορά του Γιάγκου Ποταμίτη στην Βουλή. Παρά τις δουλειές του γραφείου του ήταν πάντα μελετημένος κι' η συμβολή του στην Κοινοβουλευτική ομάδα της Αριστεράς πάνω στα νομικά θέματα ήταν πολύ αξιόλογη. Με την μετριοπάθεια του, την ευγένεια του και την ευθύτητα του συνέβαλλε επίσης, μέσα σε καιρούς ιδιαίτερα δύσκολους, στην εκτόνωση τεταμένων καταστάσεων.

Σύντροφοι και συντρύφισσες,

Εκεί όπου ο Γιάγκος Ποταμίτης διοχέτευσε ένα πολύ μεγάλο μέρος των δραστηριοτήτων του, εκεί όπου θάλεγα η φύση και το ταλέντο του τιμώμενου βρήκαν την πληρέστερη τους ίσως έκφραση είναι στο κίνημα της Ειρήνης. Πρόκειται για μια προσφορά, που καλύπτει μια περίοδο τριάντα ολόκληρων χρόνων, μια προσφορά συνεχή και γεμάτη, σαν λάβουμε υπ' όψη μας τις δραματικές περιπέτειες μέσα από τις οποίες πέρασε στα 30 αυτά χρόνια η Κύπρος κι' ο αγώνας της και το γεγονός, ότι το Παγκύπριο Συμβούλιο Ειρήνης βρέθηκε, ιδιαίτερα όσον αφορά την διεθνή διαφώτιση και κινητοποίηση, στο κέντρο των εξελίξεων.

Το 1954 ο Γιάγκος Ποταμίτης αναλαμβάνει την πρώτη του αποστολή σαν εκπρόσωπος του Παγκυπρίου Συμβουλίου Ειρήνης στο Βερολίνο και λίγο

πιο ύστερα στο Συνέδριο Ειρήνης που έγινε στην Λευκωσία εκλέγεται Πρόεδρος του Κινήματος, μια θέση που κρατά επάξια μέχρι σήμερα.

Ακολουθούν αποστολές που τον παίρνουν κατά διαστήματα στην Μόσχα, στο Ελσίνκι, στην Στοκχόλμη, στην Βουδαπέστη, στην Ισλανδία, στο Νεό Δελχί, στην Κεϋλάνη, στην Αλγερία. Και που δεν μετέφερε ο Γιάγκος Ποταμίτης την φωνή της μαρτυρικής αλλά αγωνιζομενης Κύπρου! Η μικρή μας πατρίδα αποκτούσε στα μεγάλα, διεθνή βήματα ένα φλογερό πρεσβευτή που γνώριζε πως να ντύσει τα μηνύματα του έτσι που ν' απευθύνονται και στο νου και στην καρδιά.

Αν σήμερα το Κίνημα Ειρήνης της Κύπρου θεωρείται ένα από τα εκλεκτά τμήματα του Παγκόσμιου Συμβουλίου Ειρήνης αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στο κύρος και την προσωπικότητα εκπροσώπων του Κινήματος σαν τον Γιάγκο Ποταμίτη, που στάθηκαν από κάθε άποψη στο ύψος της υπόθεσης που υπεράσπιζαν, του λαού που αντιπροσώπευαν. Μούτυχε προσωπικά να πάρω μέρος σε πολλές αποστολές επί κεφαλής των οποίων ήταν ο Γιάγκος Ποταμίτης. Τον άκουσα να μιλά σε διεθνή φόρουμ όπου συμμετείχαν χιλιάδες αντιπρόσωποι, τον άκουσα επίσης ν' αναλύει σε διμερείς συναντήσεις στο Κυπριακό πρόβλημα, να επιχειρηματολογεί γύρω από το πως ταυτίζεται ο αγώνας για την Κύπρο με τον αγώνα για την Ειρήνη. Κι' ήταν πάντα πειστικός, σωστός, αξιοπρεπής σε βαθμό που επέβαλλε την παρουσία του. Έχει μια ικανότητα ο Γιάγκος Ποταμίτης να μεγεθύνει τα πράγματα για τα οποία μιλά, να κάνει να φαντάζουν πολύ πιο σημαντικά. Μέσα στον χείμαρρο των λέξεων, που συνήθως συνθέτουν τις διεθνείς συνάξεις με την πληθώρα των προβλημάτων, που παρουσιάζονται εκεί, ο λόγος του ξεχωρίζει με την ποιητικότητα του, τις λυρικές του εξάρσεις, τις φηλές του νότες. Η ειρήνη κι' ο αγώνας για την διατήρηση της, έννοιες, που καταντούν καμιά φορά κοινότυπες με την υπερβολική τους χρήση, στις ομιλίες του κ. Ποταμίτη γίνονται βαθυστόχαστες, αποκτούν ζωή.

Ανασκοπώντας όλ' αυτά τα φορτισμένα με γεγονότα και κινητοποιήσεις χρόνια δεν μπορούμε να μη αναφερτούμε και στο παρόν πούδωσε οκ. Ποταμίτης σε τέτοιες συνάξεις όπως ήταν οι Διεθνείς Συναντήσεις των Δημοκρατικών Νομιμών, οι Συναντήσεις της Επιτροπής για την Βαλκανική Συνεργασία, τα Φόρουμ Αλληλεγγύης προς τους αραβικούς και άλλους λαούς, παλαιότερα τα συνέδρια υπέρ των πολιτικών κρατούμενων στην Ελλάδα κλπ. Και μεταφέροντας το σκηνικό στην Κύπρο δεν μπορούμε να

να μη αναφέρουμε τις τολμηρές οργισμένες ομιλίες του Γιάγκου Ποταμίτη ενάντια στην φασιστική τρομοκρατία όταν νυχτοβάτες ανατίναζαν τα οικήματα του ΑΚΕΛ κι'έβαζαν βόμβες στα σπίτια ηγετικών στελεχών του, τις εμπνευσμένες ομιλίες του στην καρδιά των βρετανικών βάσεων στις Πορείες Ειρήνης, την καθαρότητα με την οποία προσεγγίζει πάντοτε τα θέματα του πολέμου και της ειρήνης, την σταθερότητα των θέσεων του γύρω από το ποιός ευθύνεται για την διεθνή ένταση και τους πολεμικούς κινδύνους, γύρω από το που βρίσκονται οι δυνάμεις που φράσσουν τον δρόμο στην καταστροφή κι'ανοίγουν τον δρόμο στο ειρηνικό μέλλο. Ποτές δεν είδαμε τον Γιάγκο Ποταμίτη σε σύγκριση και θολούρα κι'όταν ακόμην η διεθνής αντισοβιετική προπαγάνδα οργίαζε χρησιμοποιώντας είτε το Τσεχοσλοβακικό, το Πολωνικό ή εκείνο του Αφγανιστάν. Θέματα που πρέπει να το πούμε προκαλούσαν εδώ κι'εκεί μέσα σε κύκλους των φιλειρηνικών κινήματων της Δύσης θολούρες και συγχίσεις, υποσπάκτοντας ταυτόχρονα και διαβρώνοντας αυτά τούτα τα κινήματα. Ο Γιάγκος Ποταμίτης έχει πάντα βαθειά συναίσθηση του ότι όπου και να βρίσκεται, είναι ο εκφραστής ενός οργανωμένου κινήματος με μια σαφή, δοκιμασμένη στην ζωή γραμμή και τακτική κι'αυτό αξίζει της βαθειάς μας εκτίμησης.

Για όλους αυτούς τους λόγους, για μια ολόκληρη ζωή αφιερωμένη στην εξυπηρέτηση των πιο ψηλών ιδανικών, έστω και χωρίς την κομματική ταυτότητα, για την συνέπεια, την σταθερότητα, την τιμιότητα, την σεμνότητα με την οποία βαδίζατε όλ'αυτά τα χρόνια πλάϊ στο Κόμμα της Εργατικής Τάξης και τούτο σε μια περίοδο που δεν ήταν εύκολο να λες ότι είσαι Αριστερός, ~~θα~~ ΑΚΕΛ ~~σε~~ τιμά σήμερα φίλε Γιάγκο Ποταμίτη σεμνά και λιτά όπως θα τόθελες. Και για να μη υπάρξει οποιαδήποτε παρεξήγηση. Δεν έχουν οι τιμές αυτές το νόημα του αποχαιρετισμού, της συνταξιοδότησης δηλαδή. Το Κίνημα Ειρήνης έχει ανάγκη τις πολύτιμες υπηρεσίες σου και την πλούσια πείρα σου και ξέρουμε πολύ καλά ότι δεν έχεις καμιά διάθεση να πείτε "κουράστηκα". Οι τιμές αυτές απονέμονται σ'ένα αγωνιστή εν ενεργεία, πούχει ακόμη να προσφέρει σ'αυτό τον σκληρό, δραματικό αγώνα που διεξάγει ο λαός μας για να ξεφύγει από τα ιμπεριαλιστικά πλοκάμια.

Οι τιμές αυτές απονέμονται σ'ένα στρατιώτη του Παγκοσμίου Κινήματος Ειρήνης εν ενεργεία, μέλος του Προεδρείου του, και τούτο σε στιγμές που η ανθρωπότητα μάχεται με τα δόντια για ν'αποτρέψει μια πυρηνική καταστροφή, για να χαλιναγωγήσει τους πολεμοκάπηλους. Γι'αυτό και συνταξιοδότηση σ'αυτούς τους καιρούς δεν υπάρχει.

Νιώθω την πρόκληση ν' αποκαλύψω ένα μικρό μυστικό του φίλου Γιάγκου. Έχει να κάνει με μια εξομολόγηση του. Εύπησε, μούλεγε πριν λίγες μέρες, ένα πρωί και τούτο πρόσφατα κι' ένιωσε πως γεννιέται μέσα του ένα ποίημα. Είχε γράψει και στα μαθητικά του χρόνια ποιήματα, πεζοτράγουδα ~~μάλλον~~ που δημοσιεύτηκαν μάλιστα αργότερα και στην ελληνική εφημερίδα του Χαρτούμ. Είχε κατά καιρούς επίσης, στα διαλείμματα της δουλειάς του με τους κρύους, στεγνούς νόμους ασχοληθεί με λογοτεχνικά θέματα έδωσε και διαλέξεις για τον Βασίλη Μιχαηλίδη, τον Λορέντζο Μαβίλλη, το γλωσσικό ζήτημα αλλά το ποίημα στα 80 είναι οπωσδήποτε κάτι άλλο. Να μοη επιτρέψει ο φίλος Γιάγκος να το διαβάσω. "Αυγή" είναι ο τίτλος του.

"Μέσα από το δειλό μισοσκίδαδο
από μια θάλασσα ακύμαντη,
όμοια Αφροδίτη φανερώθηκες
με τις δροσοσταλίδεςστα μαλιά σου.

Πασίχαρη, φωτοπερίχυτη, ροδομάγουλη
κι' ωραία
για να φέρεις την αγάπη, την
ελπίδα, την χαρά
και την ειρήνη, αυγή,
σ' όλους εμάς που ανοίγαμε
νοσταλγικά τα μάτια
στο γαλήνιο φως της μορφής σου".

Όσο κι' αν μας αποκαλύπτει αυτή η δροσιά κι' η ομορφιά που ξεπηδά μέσα από το ποίημα την έντονη φυσιολατρική φύση του Γιάγκου Ποταμίτη - είναι κι' επίτιμος Πρόεδρος του Φυσιολατρικού και περηφανεύεται γι' αυτό - εν τούτοις μας αποκαλύπτει ταυτόχρονα πως έχουμε μπροστά μας ένα έφηβο στα αισθήματα.

Σου ευχόμαστε φίλε μας Γιάγκο, από καρδιάς γερή υγεία πλάϊ στ' αγαπημένα σου πρόσωπα, και είθε αυτό το σφριγηλό πνεύμα που γέννησε την Αυγή να συνεχίσει για πολλά ακόμα χρόνια να δημιουργεί.